

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 238/2568

พนักงานอัยการจังหวัดมหาสารคามโจทก์ นางสาว ณ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 193, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 221, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 341

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำฟ้องฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายของจำเลยทั้งสองล้วนเป็นการคัดลอกข้อความในอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองโดยมิได้ระบุข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายขึ้นอ้างอิงให้เห็นว่าคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 ไม่ถูกต้อง คลาดเคลื่อนหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างไร และที่ถูกต้องศาลอุทธรณ์ภาค 4 ควรวินิจฉัยอย่างไร จึงเป็นฎีกาที่ไม่ชัดแจ้ง มีผลเท่ากับว่าจำเลยทั้งสองมิได้ฎีกาโต้แย้งคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 จึงเป็นฎีกาที่ไม่ชอบ ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา 193 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 216 วรรคหนึ่ง และมาตรา 225 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และ พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 แม้ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายนี้มา ย่อมเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย จำเลยทั้งสองฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานในคดีและดุลพินิจในการกำหนดโทษ เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

คำพิพากษา

คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน ให้จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 2 ปี คดีย่อมต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และ พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 จำเลยทั้งสองมิได้ขอให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิจารณาว่าข้อความที่คัดค้านนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้ฎีกาหรือไม่ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 221 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และ พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงจึงไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยเช่นกัน โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 341 และให้จำเลยทั้งสองคืนเงิน 236,900 บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ประกอบมาตรา 83 จำคุกคนละ 2 ปี และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนเงิน 206,900 บาท ให้แก่ผู้เสียหาย จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในชั้นนี้ว่า เมื่อเดือนกันยายน 2557 ผู้เสียหายว่าจ้างจำเลยที่ 2 ให้ไปเสนอขอประนอมหนี้ของผู้เสียหาย กับบริษัทบริหารสินทรัพย์ ก. หลังจากนั้นศาลล้มละลายกลางได้มีคำสั่งยกเลิกการล้มละลายของผู้เสียหาย ต่อมาผู้เสียหายแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสองข้อหาฉ้อโกง

จำเลยทั้งสองไม่ได้รับใบอนุญาตให้เป็นทนายความ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองเป็นประการแรกว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ เห็นว่า จำเลยทั้งสองบรรยายคำฟ้องฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวนี้ล้วนเป็นการคัดลอกข้อความในอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสองมาทั้งสิ้น โดยมีได้ระบุข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายขึ้นอ้างอิงให้เห็นว่าคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 ไม่ถูกต้อง คลาดเคลื่อนหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างไร และที่ถูกต้องศาลอุทธรณ์ภาค 4 ควรวินิจฉัยอย่างไร ฎีกาข้อกฎหมายของจำเลยทั้งสองจึงเป็นฎีกาที่ไม่ขัดแย้ง มีผลเท่ากับว่าจำเลยทั้งสองมิได้ฎีกาโต้แย้งคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 จึงเป็นฎีกาที่ไม่ชอบ ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 193 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 216 วรรคหนึ่ง และมาตรา 225 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 แม้ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายนี้มาย่อมเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองต่อไปว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 หรือไม่ และสมควรลงโทษสถานเบาหรือรอการลงโทษให้หรือไม่ จำเลยทั้งสองฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานในคดีและดุลพินิจในการกำหนดโทษ อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งคดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืนให้จำคุกจำเลยทั้งสองมีกำหนดคนละ 2 ปี คดีย่อมต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 จำเลยทั้งสองมิได้ยื่นคำร้องขอให้ผู้พิพากษา ซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิจารณาว่าข้อความที่คัดค้านนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้ฎีกาหรือไม่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 และพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3 ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงจึงไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยเช่นกัน พิพากษายกฎีกาของจำเลยทั้งสอง

องค์คณะ

อัจฉรา วรวิทย์ · ปรีชา เชิดชู · ญัฐพงศ์ ฐาปนาเนติพงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/238/2568>